

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Commentarius Pavli Bernriedensis, Antiqui Scriptoris, De
Vita Gegorii VII. Pontif. Max.**

Paulus <Bernriedensis>

Ingolstadii, 1610

XVIII. De prima Bulla Leonis VIII. Antipapæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-65381](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-65381)

illi, qui citationes ipsas perlegerint. Secundò, etiam si Ioannem peremptoriè citassent; quo iure priuassent eum beneficio iuris de triplici citatione? eum, inquam, quem his titulis cohonestant; & pro suo superiore agnoscunt: *Summo Pontifici & Vniuersali Papa Domino Ioanni, &c.*

CAPVT XVIII.

De prima Bulla Leonis VIII. Antipapæ.

DE hac Baronius Annali 10. Anno Redemptoris DCCCC. LXIV. qua conceduntur Othoni primo Imp. varia priuilegia, vt ius eligendi arbitratu suo summum Pontificem, ordinandi Apostolicam Sedem, & inuestiendi Episcopos: dicitque se id facere exemplo Hadriani I. qui Carolo Magno idem priuilegium concesserit. Respond. Bulla hæc non subsistit. I. Quia Leo iste non fuit legitimus Pontifex. Secundo, quia ipsa Bulla est commentitia, vt multis argumentis ostendit Baronius: Calvinista multos citat, qui huius diplomatis ac concessionis meminerint. Sed omnes sunt æui recentioris, & sæculo illo posteriores; vt Theodoricus à Niem, Crancius, Marsilius Patauinus, Platina, Georgius Alt Secretarius Norimbergensis in Chronico, Walthramus Naumburgensis; Fasciculus temporum. Henricus Tocken in Rapulario. Leopoldus Bebenburgius, & quem vel primo loco nominatum oportuit propter grauitatem & auctoritatem Flaccius Illyricus; qui omnes absque accuratiore disquisitione hoc schismaticorum figmentum suis libris illigarunt; ita vt illud alij aliis quasi pilam traderent ac traicerent.

Glossator Decreti dist. 63. cap. 23. secutus est suum Gratianum, qui in his parum consideratè versatus est, vt rectè dixit Illustrissimus Baronius. Et qua fide figmentum de Adriano Papa in suam collectionem transcripsit, eadem ibidem in eandem hoc fictitium Leonis VIII. Antipapæ decretum in suum volumen translulit. Auctor Pannomiæ non est Iuo, sed alius recentior Auctor, vt ostendit Illustrissimus Cardinalis Belarminus in Recognitione librorum de Translatione Imperij. Frâus est & impostura, quod Calvinista Gregoriū XIII. citat. Nam in primis Notæ nouæ in Gratianū non sunt Gregorij XIII. Sed doctorum virorum, quorum opera Gregorius XIII. in volumine Gratiani emaculando vsus est. Secundò notatio illa non probat id, quod Gratianus ibi adfert. Sed tantum indicat, quod nam sit principium illius capituli, & quis ille, Leo, cuius nomen caput illud præfert.

At, inquires, cur non refutarunt, vel omiserunt, vel saltem indicarunt, si capitulum illud est supposititium? In promptu causa est, quia non instituerāt corrigere errores Gratiani; sed illos, quos aut incuria librariorum, Glossatorum, & typographorum, vel temporis diurnitas asperferat: multo minus propositum illis fuit Gratiani textum mutare vel mutilare.

Vix se capit Calvinista præ gaudio. Quæ causa tanti gaudij? quia Baronius Bullam Leonis VIII. quam Anno CHRISTI DCCCC. LXIV. reprobat, vt spuriam, Anno deinceps DCCCC. LXVI. vt legitimam approbat, & inde probat, Othoni Imperat. à Sede Apostolica ius nominandi & eligendi successoris in Imperio concessum esse, Hic ex imis præcordiis

cordiis exultat Calvinista, & veritati grates agit gratias ob hanc confessionem Baronio vel inuito expressam. Sed non est cur intempestiuum triumphum agat: eo enim loci probare volebat Baronius, ius eligendi, & designandi Imperatorem Germanis concessum, manasse à Sede Apostolica, tamquam à primo fonte, institutis Electoribus: Et quia Centuriatores Centur. X. cap. 16. column. 720. Decretum Leonis VIII, citant, & tanquam legitimum libenter recipiunt, in quo à Leone Papa, & quidem vero, vt ipsi existimant, Othoni non tercio, vt Centuriatores hallucinantur, sed primo, potestas sit eligendi in Imperio successorum, ideo non iniuria hæreticis Leonis VIII. auctoritates obiecit; vt eos suis armis conuinceret, ius hoc, quod nunc in septem Electoribus residet, à Pontifice Romano descendere. An nunquam sit, vt aduersarius eo, quod concedit & pro vero reputat, opprimatur, licet alter antagonista id in fabulis numeret?

Multa declamitat Calvinista de priuilegio Carolo Magno per Hadrianum concessio, Et cum testes probati producendi sunt; Theodoricum Niemum producit, quem vocat *indubitata fidei scriptorem*, quia satis audacter Pontifices carpit: & quam sit indubitatae fidei, mox ipsemet Calvinista plenum facit, quando eum *aperti erroris historici* arguit: Dein cum *Registratore* nescio quo tumido ore delitigat; & *Registra* somniat, Et post varia simulacra modis miris circumuolitantia clamat, *hinc detegi Baronij imposturam*, qui quod sub Leone III. factum sit, referat ad Leonem VIII. Quid quæso factum sub Leone III. Carolo Magno concessa fuit facultas eligendi successorum

rem

rem in Imperio. Quæro, à quo concessa fuit hæc facultas? Num à Romano Pontifice? A Romano ergo Pontifice originem primam hoc ius ducit. Cur ergo tam præfractè id alibi negant Hæretici? Num à populo? Sed nullum huius rei vestigium apud vllum probatum Auctorem apparet: Nam populus in Caroli inauguratione nil aliud fecit, quàm quod assensit & acclamauit; assensuque & acclamatione sua factum Pontificis comprobauit.

Quàm verò fatuum est illud per *Synodum* in ficitio Adriani Decreto intelligere *populum*, cum luce clarius sit, capitulum illud, tametsi Spurium, loqui de cœtu Ecclesiastico.

Mentitur Calvinista verba Stramentitij Decreti Leonini à *Baronio truncatim, solenni impostura modo, transcribi*, ob omissam illã paræthesin (*sicut in ipsis conscriptis apparet*) quæ exstat apud Centuriatores, & in Catalogo testium Illyrici. Baronius recitauit Leoninum decretum ex Gratiano, apud quem parenthesis illa non compareret: num volebas, vt ex Illyrico potius exscriberet? Certè summa Baronij integritas & summa fides dubitare nos non sinit, sincerissimè ab eo redditum, quidquid in Annalibus ex ineditis monumentis protulit, quamuis tu contra boes, & vitium, quod tibi & tuis est, Illustrissimo Baronio, viro candidissimo & integerrimo, affricare impudenter tentes.

Dixit Baronius, omnes testari, Othonem I. à Ioanne VIII. in Imperatorè inunctum ac coronatum esse. Hic paratragœdiat Calvinista, & *vel sexcentos se nominare posse* mentitur, qui Baronium falsitatis conuincant. Vbi isti sexcenti? En ex sexcentis fit vnus Platina, Auctor recens; qui tamen hoc non negat; sed ait, quosdã
dice-

dicere Othonem coronatum à Ioanne; alios, à Leone. Adeo autem multi & tantæ claritatis sunt, qui Othonem ab Ioanne coronatum tradunt, vt reliquos fulgore & auctoritate sua penitus obruant. Et vel vnus Luitprandus Ticinensis lib. 6. cap. 6. cuiusque contrarium sentienti, os obturet; quia fortè interfuit, cum Otho coronaretur; certè interesse potuit, quippe Othoni familiarissimus & gratissimus. Lege Bellarminum lib. 2. de Translat. Imp. Et nostram eiusdem libri Defensionem; & intelligesiure optimo à Baronio dictum; omnes affirmare Othonem à Ioanne VIII. coronam Imperialem accepisse.

Fictitium Leonis VIII. decretum immorigeris etiam vltimum supplicium decernit. Obiicit Baronius; Decretum vltimi supplicij admodum abhorrere ab Ecclesiæ consuetudine; Et vel hinc imposturam sub hoc decreto latitantem deprehendi. Occlamat Calvinista. *Baronium decretum hoc tanquam legitimum approbasse Anno DCCCC. XCVI* iam respondi, Baronium locutum ad hominem, vt loquuntur, id est, ad Centuriatores; quia enim, ipsorum iudicio, decretum hoc legitimum est, necesse habent fateri, ius eligendi successorem Romani Imperij, hoc est, Cæsarem, seu Regem Romanum; à Pontifice profectum esse.

Dein post horribilia in Baronium conuicia oggerit Calvinista: *Si Imperatorum est, non Pontificum supplicium mortis sancire, Pontifex ergo non Imperator fuit Auctor donationis, quæ falsò Constantini nomine circumfertur apud Gratianum dist. 96. quæ ad calcem minatur Auctor transgressoribus pœnas aternas; & SS. Apostolorum Petri & Pauli perpetuam indignationem. Vbi quid prius admirer haud satis dispicio, stuporem an inscitiam? Nam quæ*

q est

est hæc consequentia? *Ecclesia in Canonibus & legibus suis non punit in obsequentes pœnâ mortis corporalis, sed spirituales duntaxat pœnas proponit & comminatur; Ergo Imperator, vel quivis alius legislator civilis non spirituales, sed temporales tantummodo pœnas prauaricatoribus comminatur; ergo decretum donationis Constantinianæ, in quo secus fit, fictitium est.* Non sequitur hoc ullo modo; quia comminatio pœnarum spiritualium Ecclesiastico & Politico legislatori communis esse potest; non item pœna mortis corporalis; quæ mansuetudinem & benignitatem Ecclesiæ, Christi, sponsi sui, æmulæ, nequaquam decet. Quocirca qui dicit; Ecclesia pœnis solummodo spiritualibus utitur; is nequaquam abnuat, quin iisdem politicus quoque legislator uti queat. Sicut neque tunc: si dicat: Imperatoris est pœnam mortis decernere; negat; Imperatorem quoque pœnas spirituales transgressoribus statuere posse. Et qui hoc cû Calvinista nostro inde colligit, is non argumentatur, sed fatuatur.

Nam Principes quoque Politicos pœnis spiritualibus decreta sua munivisse, multis exemplis monstrari posset. Duo suffecerint. Alterum, S. Henrici Imp. in diplomate de erectione Bambergensis Episcopatus; (habetur in Historia M. S. vitæ) *Si quis autem, quod absit, huius nostræ munificentiam donationis, &c. destruere seu violare tentaverit, in die iudicij coram oculis Dei, tormento inexstinguibili aternaliter luat.*

Alterum nobis suppeditat Rex Angliæ Knuto, in quodam diplomate. Knuto Rex Anglo in quodam diplomate apud Malmesburiensem lib. 2. *Si quis autem quovis deinceps tempore sub aliqua occasione interrumpere, atq; irritum facere huius privilegij testamentum nisus fuerit, sit à consortio piorum ultimi examinis ventilabro dispersivus.*

ius. Si quis verò beneuola intentione hac facere, probare, & defendere studuerit, beatissima Dei Genitricis, & omnium Sanctorum intercessione amplifcet Deus portionem eius in terra uiuentium.

Ait Calvinista. Decretum Leonis non fuisse merè & absolute Ecclesiasticum, neq; à Pontifice factum, tanquam à Pontifice, verùm ab uniuersis ordinibus Reipublicæ Romana; & hinc pœnam mortis adiectam fuisse; quamuis decretis merè Ecclesiasticis ea minimè adici soleat. Ingeniosa profectò euadendi rimula: quam tamen non difficile erit obstruere; Nam Decretum illud est, vel potius fingitur esse, decretum Synodi Romæ in Ecclesia Saluatoris celebratæ: Et ipse Pontifex solus loquitur. *Ego quoq; Leo Episcopus, &c. cum toto Clero & Romano populo, &c.* At inauditum est, vt decretum tale à Synodo Ecclesiastica vel Pontifice in Synodo Ecclesiastica conditum, pœnam mortis corporalis annexam habeat, in quacunque demum materia versetur; hoc est, licet sit de re temporali & Politica; nam in Bulla cœnæ Domini, quàm varia merè ad externam Politiam & Reipublicæ prosperitatem spectantia vetantur; quibus alia quam spiritalis pœna non adiicitur. Neque refert; quòd dicitur, decretum illud factum à Pontifice & Synodo cum *populo Romano*; nam neque huius exemplum proferri potest, vt Pontifex & Synodus cum populo aliquid statuat sub pœna mortis corporalis, & populus in Synodis Ecclesiasticis non statuit aut decernit, cum iure suffragij careat; sed assensu suo id, quod statutum est, comprobat, gratumq; ac ratum habet.

•••••